

Wsparcie Psychologiczne w Ośrodku Pomocy Społecznej w Kadzidle

Wsparcie psychologiczne w Ośrodku Pomocy Społecznej w Kadzidle

Osoby, które korzystają z oferty Ośrodka Pomocy Społecznej w Kadzidle mogą korzystać ze wsparcia psychologicznego. Powody rozmów są bardzo różne np. problemy zdrowotne, borykanie się niepełnosprawnością własną lub domowników, chęć powrotu na rynek pracy, doświadczanie przemocy. Osoby doznające jej wymagają kontynuowania dalszego wsparcia emocjonalnego, podjęcia kroków prawnych, wdrożenia odpowiednich procedur. Osoby dorosłe są motywowane do zgłoszenia i zatrzymania przemocy w swoim domu. Wskazywane są inne instytucje, które mogą pomóc – tj.: Zespół Interdyscyplinarny d/s Przeciwdziałania Przemocy w Rodzinie i Ochrony Ofiar Przemocy, Policja, Prokuratura, Sąd.

Każda forma przemocy jest bolesna i wymaga zatrzymania. Najtrudniej, gdy osobami krzywdzącymi są najbliżsi, którzy sami wymagają zapewnienia odpowiedniej pomocy, a nie zawsze potrafią czy chcą z niej skorzystać. Nie są to jednak argumenty, za tym by osoby, które ją doświadczają miały w niej trwać. Wymaga to wzmocnienia osób doświadczających kryzysu, pokazania realnych form pomocy, zachęcenie ich do podążania w kierunku zmiany, pomimo ambiwalencji myśli i zachowań, jakie w trakcie tej drogi mogą się ujawnić.

Poniżej przedstawiam Państwu Kampania „X grzechów głównych przemocy psychicznej wobec dzieci”, która podkreśla, że psychiczne znęcanie się nad dzieckiem to szereg celowych działań i zaniedbań, słownych i innych, które budują w dziecku przeświadczenie, że jest bezwartościowe, nieodpowiednie, niekochane, niechciane, zagrożone oraz jest tylko po to, żeby usługiwać innym. Przejawy psychicznego znęcania się nad dziećmi są często dzielone na dziesięć kategorii:

1. ODRZUCENIE

Brak chęci pomocy dziecku, jego odrzucanie i odrzucanie, sprawianie, że czuje się bezużyteczne i bezwartościowe, a także podcinanie mu skrzydeł poprzez dawanie do zrozumienia, że jego pomysły i uczucia się nie liczą.

1. POGARDZENIE

Poniżanie dziecka, wyśmiewanie, upokarzanie, krytykowanie, obrażanie oraz sprawianie, że żyje w poczuciu wstydu.

III. TERRORYZOWANIE

Groźenie, dziecku lub komuś, kto jest mu bliski, przemocą fizyczną, porzuceniem lub śmiercią, groźenie zniszczeniem rzeczy dziecka, narażanie go na chaotyczne i niebezpieczne sytuacje, stawianie ścisłych i niedorzecznych wymagań pod groźbą kary w przypadku braku ich spełnienia.

1. IZOLOWANIE

Fizyczne lub społeczne izolowanie dziecka, ograniczanie jego wolności do spotykania się z innymi.

1. DEMORALIZACJA LUB WYZYSK

Tolerowanie lub zachęcanie do nieodpowiedniego zachowania, wystawianie dziecka na kontakt z osobami niegodnymi naśladowania, traktowanie dziecka jak służbę, zachęcanie lub zmuszanie do brania udziału w czynnościach o charakterze seksualnym.

1. BRAK WSPARCIA EMOCJONALNEGO

Wykazywanie się brakiem uwagi w stosunku do dziecka lub zainteresowania nim, ignorowanie jego potrzeb emocjonalnych, unikanie kontaktu wzrokowego, pocałunków lub rozmowy z dzieckiem, brak pochwał kierowanych do dziecka.

VII. ZANIEDBANIE

Ignorowanie potrzeb dotyczących zdrowia i wykształcenia dziecka, odmawianie lub zaniedbywanie dostępu do wymaganego leczenia lub kuracji.

VIII. PRZEMOC DOMOWA

Narażanie dziecka na bycie świadkiem kłótni i aktów przemocy pomiędzy rodzicami, wykazywanie przez rodzica lub

Ośrodek Pomocy Społecznej w Kadzidle

opiekuna tendencji do emocjonalnego znęcania się, brak dbałości o odpowiednie warunki do zdrowego rozwoju i życia dziecka, tworzenie środowiska pełnego strachu, nienawiści i niepokoju, co jest szczególnie istotne, biorąc pod uwagę, że dziecko potrafi wczuwać się w emocje, uczucia i opinie rodzica lub opiekuna.

1. BRAK ZAINTERESOWANIA DZIECKIEM

Nieokazywanie uczuć, ignorowanie dziecka i jego podstawowych potrzeb, ignorowanie dziecka, kiedy ono wymaga pocieszenia, lekceważenie problemów dziecka, jego obecności oraz zdania, a także niezwracanie się do dziecka po imieniu.

1. ZWRACANIE SIĘ DO DZIECKA W RANIĄCY SPOSÓB

Rodzice ze skłonnościami do emocjonalnego znęcania się mają tendencję do okazywania uczuć lub mówienia rzeczy, które mogą zranić dziecko – dawanie dziecku do zrozumienia, że jest niechciane, mówienie lub sugerowanie, że życie bez niego byłoby łatwiejsze, itp.

Niezwykle ważna jest możliwość uzyskania wsparcia psychologicznego, indywidualnego czy grupowego, udział w szkole dla rodziców. Istnieje także możliwość czerpania z różnorodnych kampanii społecznych, takich jak: "Słowa dają moc", która ma na celu zwrócenie uwagi rodziców na to, jak ważne w wychowywaniu są dobre, pozytywne komunikaty kierowane do dziecka - „Kocham Cię”, „Jesteś dla mnie ważny”, „Cieszę się, że jesteś”, „Lubię spędzać z Tobą czas”, „Uwielbiam uczyć się od Ciebie”, „Wierzę w Ciebie”.

Katarzyna Łada, psycholog